

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΩΦΟΥ (Ματθ. 9, 27-35)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Άνω Ράχη στις 2/8/1992)

1. Οι τυφλοί που έβλεπαν τον ουρανό

Σήμερα το Ευαγγέλιο μας μίλησε για δύο τυφλούς. Σαν τυφλοί δεν έβλεπαν τίποτε. Ούτε δένδρα, ούτε σπίτια, ούτε ανθρώπους. Και όμως είδαν κάτι το πολυτιμότερο. Είδαν τον Χριστό. Όχι με τα μάτια του σώματος αλλά με τα μάτια της ψυχής.

Οι άνθρωποι αυτοί όταν άκουσαν ότι εκεί δίπλα περνά ο Χριστός έτρεξαν πίσω του και φώναζαν: «ελέησέ μας Υιέ Δαυΐδ. Ελέησέ μας Κύριε». Ο Χριστός έκανε τον κουφό. Το συνηθίζε πότε-πότε ο Χριστός, το συνηθίζει και σήμερα. Τυχαίνει να τον επικαλούμαστε και να κάνει τον κουφό. Για να δει: Έχουμε πίστη; Έχουμε υπομονή; Έχουμε ταπείνωση; Ή αν αργήσει λίγο να μας απαντήσει, ξεχνάμε τι είμαστε και τι είναι. Και αρχίζουμε να γογγύζουμε και να διαμαρτυρόμαστε λες και ο Θεός είναι υπηρέτης μας και όχι Κύριός μας, που μας ελέγχει και περιμένει να δει τι είμαστε ο καθένας.

Τελικά ο Χριστός μπήκε σε ένα σπίτι και γύρω του μαζεύτηκαν οι μαθητές του και άλλοι άνθρωποι. Σε λίγο κατέφθασαν και οι δύο τυφλοί. Πώς πήγαν; Δεν χρειάζεται περιγραφή. Οι τυφλοί δεν βαδίζουν με καλές προϋποθέσεις. Κάθε βήμα σκόνταμα και πόνος. Και όμως πήγαν με υπομονή και ελπίδα. Μπήκαν στο σπίτι, πλησίασαν το Χριστό και του είπαν: «Ελέησέ μας Κύριε».

Γιατί μπήκαν σε αυτό τον κόπο; Γιατί δεν γύρισαν στο σπιτάκι τους; Τι απέδειξαν με την επιμονή τους; Απέδειξαν ότι έβλεπαν. Έβλεπαν φως και ελπίδα στο Χριστό. Τα μάτια τους βέβαια ήταν σκοτεινά. Αλλά η ψυχή τους ήταν ολόφωτη.

Ρώτησε ο Χριστός:

- Τι θέλετε να σας κάνω;
- Να ανοίξουν τα μάτια μας.

Τότε ο Χριστός τους έβαλε ακόμη ένα δύσκολο πρόβλημα. Τους λέει:

-Το πιστεύετε ότι μπορώ να το κάνω;

Του απάντησαν:

-Ναι, Κύριε το πιστεύουμε.

Όταν ο Χριστός τους άκουσε, δεν τους είπε: «ανοίχτε τα μάτια σας, εγώ διατάζω», αλλά ακούμπησε τα δάχτυλά του στα μάτια τους και τους λέει:

-Κατά την πίστιν ημών γενηθήτω. Να γίνει σύμφωνα με την πίστη σας. Αυτό που πιστεύετε να γίνει.

Αμέσως άνοιξαν τα μάτια τους, και είδαν και δόξαζαν τον Θεό.

Πόσο ζηλευτοί είναι αυτοί οι άνθρωποι. Τυφλοί στα μάτια, βλεπάτοι στην ψυχή και στη καρδιά. Δεν έβλεπαν τα δένδρα, αλλά έβλεπαν τον δημιουργό Θεό. Και πώς τον έβλεπαν; Παντοδύναμο και πολυέλεο. Και πολυεύσπλαγχο. Γι' αυτό ακριβώς και όταν τους είπε ο Χριστός:

-Πιστεύετε ότι μπορώ να το κάνω;

Η απάντησή τους ήταν:

-Ναι, Κύριε το πιστεύουμε.

Και δεν κλονίστηκαν καθόλου.

2. Το λυχναράκι και ο ήλιος

Κάποτε ο άγιος Αντώνιος είχε πάει στην Αλεξάνδρεια. Εκεί ήταν ένα μεγάλο Πανεπιστήμιο, όπου δίδασκε ένας σοφός άνθρωπος, χριστιανός, μοναχός, γεμάτος από αρετές. Αλλά ήταν τυφλός.

Τον είδε ο άγιος Αντώνιος και του λέει:

-Μη λυπάσαι αδελφέ, που δεν έχεις μάτια σωματικά. Μάτια από εκείνα που έχουν οι μυίγες και τα κουνούπια. Αλλά να χαίρεις γιατί έχεις τα μάτια που έχουν οι άγιοι άγγελοι και βλέπουν τον Κύριο της δόξης και τα έργα του.

Τι είναι πολυτιμότερο; Τα μάτια τα σωματικά ή τα πνευματικά; Εμείς όταν μιλάμε λέμε: «Τι είναι το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο; Τα μάτια». Και

όταν θέλουμε να πούμε σε κάποιον να φυλάει κάτι πολύ προσεκτικά, λέμε: «σαν τα μάτια σου».

Όμως τα μάτια του σώματος υπηρετούν την επίγεια ζωή. Τα μάτια της ψυχής υπηρετούν την αιώνια ζωή και είναι τόσο πολυτιμότερα, όσο είναι πολυτιμότερη η αιώνια ζωή από την επίγεια. Μακάριος ο άνθρωπος που έχει μάτια που βλέπουν τον Θεό. Γιατί είναι πολυτιμότερα τα μάτια των αγγέλων, από τα μάτια που έχουν τα κουνούπια και οι μυίγες.

Είμαστε μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Μπροστά στην εικόνα του Χριστού και της Παναγίας. Και με την καρδιά ανοιχτή για να ακούμε και να δεχόμαστε την ευλογία του: «Ειρήνη πάσι». «Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού και Πατρός και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος είη μετά πάντων υμών».

Ξέρετε τι μεγάλο πράγμα είναι να έχει κανείς τα μάτια της καρδιάς του ανοικτά και να βλέπει στο πρόσωπο του ιερέα, τον Κύριο και Θεό μας να τον ευλογεί; Αυτό είναι άγια μάτια, ουράνια, αγγελικά.

Αλλά ξεχνάμε πιο είναι το πολυτιμότερο και παρασυρόμαστε από τα πρόσκαιρα. Αντί να μελετάμε παραδείγματος χάρη το άγιο Ευαγγέλιο, ή κάποιο βιβλίο πνευματικό, για να πάρουμε κάτι από το φως τού Χριστού, διαβάζουμε παλιοπεριοδικά και ό,τι ψυχώλεθρο βιβλίο πέσει στα χέρια μας. Το αποτέλεσμα ποιό είναι; Η ψυχή μας αρχίζει να σκοτίζεται. Γιατί τα πάθη μας είναι σκοτάδι και μακριά από τον Χριστό, είναι μόνο σκοτάδι.

Αν ο άνθρωπος που μπήκε σε αυτή την πορεία προχωρήσει παραπέρα αρχίζει να απλώνει το αυτί του σε αθεϊστικές αντιλήψεις του τύπου: «Σώπα καϋμένε, η ψυχή θέλει ψίχαλα. Τι θα πει ζωή αιώνια; Πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρει. Ε, φάει, πιέ, διασκέδασε τη ζωή σου. Ποιός ξέρει αν υπάρχει τίποτε»

Από πού βγαίνουν αυτές οι εξυπνάδες;

Απάντηση: Από μια καρδιά, ένα νου και μια ψυχή γεμάτη σκοτάδι. Σκοτάδι έχει, σκοτάδι δίνει.

Φως είχε ο Χριστός, φως έδινε. Φως είχαν οι άγιοι, φως έδιναν.

Σκοτάδι έχει κάποιος, σκοτάδι δίνει. Και καμιά φορά γίνεται εκείνο που λέει η Αγία Γραφή: «Άβυσσος, άβυσσον επικαλείται». Το ένα σκοτάδι, ταιριάζει με το άλλο.

Έπρεπε, όταν ακούμε «λόγο σκοταδιού», να μας πιάνει σύγκρυο. Να τρέμουμε. Όπως τρέμουμε όταν βλέπουμε άνθρωπο να μας επιτίθεται με το μαχαίρι. Γιατί είναι λιγότερο πράγμα να σφάξει κάποιος το σώμα σου, παρά να σφάξει την

ψυχή σου. Τι να τα κάνουμε τα φώτα των ανθρώπων; Εκείνα που νομίζουν φώτα οι άνθρωποι είναι λυχναράκια. Δεν είναι ο ήλιος. Ο ήλιος είναι άλλο.

Άλλο είναι το φως το αληθινό που δεν σβύνει με τίποτε. Που τα σύννεφα δεν το επηρεάζουν. Το σκεπάζουν για λίγο αλλά τα νικάει και τα διαλύει. Και λάμπει πάλι.

Οι εξυπνάδες των ανθρώπων είναι λυχναράκι. Έτσι και φύσηξε ένας αεράκι, πάει, έσβυσε.

Τέτοιες απεδείχθησαν όλες οι αθεϊστικές ιδέες. Ήρθε ένας αέρας, φύσηξε και έπεσαν όλες μαζί αφήνοντας απογοητευμένους εκείνους που είχαν πιστέψει ότι με αυτές θα χτίσουν ένα ομορφότερο κόσμο. Ο όμορφος κόσμος δεν χτίζεται πάνω στη αθεία. Χτίζεται μόνο πάνω στο άγιο θέλημα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο είναι το φως. Αλλά το φως του Θεού. Και πρέπει πάντα να το κυνηγάμε και να το ανάβουμε μέσα μας.

Γιατί; Γιατί από καιρό σε καιρό ξεθωριάζει μέσα στην ψυχή μας η μορφή του Χριστού. Πώς ξεθωριάζει;

Θα πούμε το πιο απλό. Από Δευτέρα μέχρι Κυριακή πέφτει ο άνθρωπος στις δουλειές του. Γέμισε η καρδιά και ο νους σου από τις δουλειές του. Τι χρειάζεται να κάνει;

Να πάει την Κυριακή στην Εκκλησία, να προσευχηθεί το βράδυ, να μελετήσει κάτι, για να φτειάξει το φως του Χριστού μέσα του πιο φωτεινό. Γιατί «εν τω φωτί σου οψόμεθα φως» που λέμε στην δοξολογία. Δόσ' μου φως Χριστέ μου.

Να προσέξει ακόμη να μην πέσει σε πράξεις κακές. Γιατί οι αμαρτίες σκοτίζουν την ψυχή και σβύνουν το φως του Χριστού.

Να πούμε και κάτι άλλο. Μετά από λίγο θα γιορτάσουμε την Κοίμηση της Παναγίας. Διαβάζουμε στα ιερά βιβλία ότι η Παναγία μας, όταν της αποκάλυψε ο άγγελος ότι ήλθε η ώρα να πεθάνει, ενώ ήταν Μητέρα του Χριστού, νήστευσε δεκαπέντε ημέρες. Γι' αυτό νηστεύουμε και εμείς, επειδή νήστευσε η Παναγία. Νήστευσε για να μη δει τα δαιμόνια την ώρα του θανάτου της.

Εμείς είμαστε άνθρωποι απλοί και αμαρτωλοί. Ο Θεός να μας φωτίσει να καταλάβουμε πόσο είμαστε αμαρτωλοί. Εμείς τι κάνουμε ώστε όταν θα πεθάνουμε να μην δούμε «την ζοφεράν και σκοτεινήν όψιν των πονηρών δαιμόνων;» Αλλά να μας παραλάβουν άγγελοι Κυρίου και να μας οδηγήσουν στον θρόνο του; Θα νηστεύσουμε την νηστεία της Παναγίας παρακαλώντας τον Χριστό να μας ελεήσει και την Παναγία να πρεσβεύει για μας;

3. Μαζί με τον Χριστό, όσο και αν στοιχίζει

Μας αξίωσε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να έλθουμε στην αγία του Εκκλησία. Να τον δοξάσουμε. Να τον προσκυνήσουμε. Να ακούσουμε τον λόγο του και να λάβουμε το φως του στις καρδιές μας.

Αλλά πρέπει να κάνουμε κάτι ακόμη. Να πούμε με αποφασιστικότητα σαν τους τυφλούς του Ευαγγελίου: «είναι ανάγκη να περπατώ πίσω από τον Χριστό, έστω και αν σκοντάφτω, έστω και αν πονώ. Έστω και αν μου στοιχίζει λιγάκι. Έστω και αν καμιά φορά με στενοχωρεί».

Με στενοχωρεί μερικές φορές ο νόμος του Θεού... Για αστεία πράγματα. Ήρθε η Παρασκευή και λιγουρεύομαι τα αρτύσιμα. Στενοχώρια είναι και αυτό. Όμως αξίζει να αφήσεις τον δρόμο του Θεού για μία μπουκιά; Αξίζει τον κόπο να αφήσεις τον δρόμο του Θεού για κάτι άλλα αστεία πράγματα της επίγειας ζωής; Ποτέ! Περπάτα λοιπόν αδελφέ στο δρόμο του Χριστού, πίσω από τον Χριστό.

Όποιος πάρει την απόφαση να περπατάει στον δρόμο του Χριστού, χαίρει για ό,τι κάνει για τον Χριστό και για την ψυχή του. Χαρά του είναι η νηστεία, χαρά του είναι η προσευχή, χαρά του είναι η Εκκλησία, χαρά του είναι τα καλά έργα, χαρά του είναι η εγκράτεια. Χαρά του είναι κάθε τι το οποίο ζητάει ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός.

Όλοι μας αδελφοί να περπατάμε έτσι πίσω από τον Χριστό. Και ο Χριστός ο πολυεύσπλαγχνος και παντοδύναμος και πανάγαθος θα μας βλέπει με την ίδια ευσπλαχνία και καλωσύνη που είδε τους τυφλούς. Και θα μας γεμίζει με την χάρη του και με την ευλογία του. Θα αγιάζει και θα ομορφαίνει τη ζωή μας όπως Εκείνος ξέρει. Αμήν.-